

BÁT NÔM C CỦA NGÀI ANAN

Cao Huy Thuần dịch

Ananda là đệ tử của Phật. Là em chú bác của Phật, ngài thường đi sống vâng giữ, xuất gia theo Phật, hầu cận bên cạnh Phật suốt đời. Ananda là đệ tử thông minh nhất, đã văn nhất của Phật.

Tên ngài thắm trong kinh. Chuyện về ngài làm đẹp sự Phật. Ngài là người có dung mạo đẹp không ai bằng. Vì vậy mà có chuyện sau đây.

Một ngày kia, tên gọi Ananda trở về nhà xá sau khi đi khất thực. Ăn xong, ngài cầm bát đi tìm nước uống. Bên đường, một cô thiếp nữ đang thu gàu trong giếng. Ngài bước đến gần, tay cầm bát không.

Prakirti (cô thiếp nữ): Thưa tôn gọi, ngài cần gì ?

Ananda: Tôi xin cô bát nước.

Prakirti: Con là dân họ gì.

Ananda: Tôi chỉ cần nước uống thôi.

Prakirti: Con là dân họ gì. Không ai uống nước của con.

Ananda: Tôi ch xin n c u ng cho h t khát thôi. N c làm cho b t c ai đ u h t khát c , đâu có phân bi t đ ng c p.

Prakirti: Con là con gái h ti n. N c gi ng thì trong, nh ng đ i v i ng i đ ng c p trên, n c c a con không s ch. Ch ng có ai ngoài đ ng c p c a con u ng n c gi ng này c .

Ananda: Tôi có h h i cô thu c đ ng c p nào đâu ? Tôi ch xin n c u ng.

Prakirti: Ch ng l ngài không bi t sao ? Trong x này có hai đ ng c p, c p trên và c p d i. Con là ng i c p d i.

Ananda: Tôi đâu c n bi t đ ng c p c a cô. Tôi ch c n n c u ng.

Prakirti: Làm sao con d ng n c cho ngài đ c ? Con là con gái h ti n. Nh ng ng i trong lâu đài đằng kia kia, nh ng ng i y là thu c c p trên. Còn nh ng ng i nh con, chúng con không có đ c c quy n nhìn h . H không d m chân lên bóng c a chúng con. Khi chúng con đ n g n, h tránh. N u h th y chúng con, h ph i r a m t v i n c h ng hoa, v a r a v a nói: “Ta v a th y dân h ti n”. V y thì làm sao con d ng n c cho ngài đ c? Làm sao con đ n g n ngài đ d ng n c ? N u bóng con tr i trên ng i ngài, ngài cũng s tr thành dân h ti n.

Ananda: Tôi không quan tâm gì đ n đ ng c p. Tôi ch bi t r ng cô cũng là ng i nh tôi. Tôi ch a bao gi nghe nói đ ng c p có th t o ra khác bi t gi a ng i này v i ng i kia. Tôi không ch p nh n ý nghĩ y. T t c m i ng i mà tôi th y đ u có hai tay, hai chân, hai m t, m t mi ng, m t khuôn m t, m t mũi. M t tr i đâu có m c ph ng Tây đ i v i ng i c p d i ? Các ng i này có bao gi c m nh n h nh phúc hay kh đau khác ai đâu ? Khi ăn, b ng h cũng đ y. H khác ch nào ?

Prakirti: B ngoài không có gì khác l m. Nh ng nh ng ng i c p trên nh đ c x ng đáng mà sinh vào c p trên. Chúng con thì ph m t i: vì v y chúng con sinh vào c p d i. H sinh ra

tổ miêng Brahma. Còn chúng con sinh ra tổ bàn chân Brahma. Chúng con không có quyên húc kinh Vô Đà. Bởi vậy chúng con thấp kém mị b. Chúng con là dân hạ tiện.

Ananda: Thưa cha tôi không dấy như thế. Cô nghe tôi đọc câu này : “No jaccà vasalo hoti – Na jaccà hoti brāhmano. Kammanā vasalo hoti – Kammanā hoti Brāhmano” (Không ai sinh ra đã thành hạ tiện. Không ai sinh ra đã thành Bà la môn).

Sợ hãi và thẹn thùng, cô thiêu nữ ngó quanh. Tay run run, cô cúi xuống đưa gàu nôm c k miêng bát rót bát nôm c đầy. Tôn gi Ananda cảm ơn cô rồi mang bát nôm c đi. Cô thiêu nữ nhìn theo cho đến khi Ananda khuất đi ng đằng xa.

Nhìn theo bóng tôn gi, cô gái nhỏ còn nghe văng vẳng bên tai: “Xin cô bát nôm c”, “Xin cô bát nôm c”, “Xin cô bát nôm c”. Rồi nói ngót ngào làm sao ! Rồi nói dẫu dằng làm sao ! Ngồi đầu mà đập th ! Chẳng lẽ không có giêng nôm c nào khác ở trong vùng này ? Chẳng lẽ chỉ có nôm c ở giêng này thôi ? Tại sao ngồi ở đây lại đến ngay mình xin nôm c ? Chẳng lẽ mình là người con gái duy nhất trong vùng này ? Mà có thể ngồi ở đây chỉ xin nôm c thôi, không cần quan tâm riêng mình là con gái hạ tiện ? Ngồi ở đây phải biết chờ ! Trông con cũng biết mình là dân hạ tiện, nhìn áo quần mình bẩn là biết ngay. Ngồi đập kia là ai vậy ? Tại đâu đến ? Cảm ơn trời đưa người ở đây đến lại giêng này. Nhờ người, tôi học được rằng tôi là người, là người thiêu nữ. Tôi trước đây nay, tôi cần nghĩ tôi là thú vật, là thiêu nữ-thú vật. Ôi, giêng mọt quyên rữ ! Ôi, đôi mọt tràn ngập nhân t ! Ôi, đáng người thanh nhã, trẻ trung, sáng chói ! Làm sao gặp lại người lớn nư a bây giờ ? Làm sao nghe lại giêng nói ngót ngào lớn nư a ? Sẽ làm gì nếu không thấy lại người ? Ôi, giá như ngày nào cũng được dâng nôm c cho người ! Ngày nào cũng được nói với người vài lời ! Nếu người lại đến, nhất quyết tôi không để cho người đi. Tôi sẽ mang người về nhà và giêng người lại. Nếu tôi được ngắm người, tôi không cần ăn uống. “Xin cô bát nôm c”, “Xin cô bát nôm c”, ôi, lại nói khấc sâu vào tận đáy lòng.

Một cô thiêu nữ hạ tiện: Prakirti ! Prakirti ! Mẹ gọi con dậy giờ sao không thấy ? Con gái tôi đi đâu rồi ? Có chuyện gì xảy ra với con vậy ? Bởi con mị b bên b giêng rồi hay sao vậy ? Lần nào đi lấy nôm c cũng thế ! Còn trò chuyện sa đà với bần bè thôi ! Prakirti ! Prakirti !

Prakirti: Mẹ ơi, con đây !

Người mẹ: Con ở đâu ?

Prakirti: Con đây ! Bên gì ng !

Ngồi m : Đã tr a rồi. Đặt đã nóng ph ng chân. Con gái nhà ng i ta đi múc n c đã v c r i, con còn la cà đ y m t mình làm gì v y?

Prakirti: M i, gì ng nói ng t ngào quá, m i. “Xin cô bát n c !”

Ngồi m : Xin cô bát n c ? Ai xin con n c ?

Prakirti: M t ng i đàn ông tr đ p vô ng n ! Đ u c o, mình khoác áo vàng, tay b ng bát n c. M t chàng thanh niên đáng đ p th thái.

Ngồi m : C o đ u ? Làm sao m t ng i đàn ông tr c o đ u mà đ p đ c ? B con không bi t h c o đ u đ đ u i cái đ p đi ?

Prakirti: Con không bi t. Nh ng ng i đàn ông y đ p vô ng n. Toàn thân ng i y sáng r c ánh vàng. C p m t đ u dàng. Phong thái bình d . Ng i y là hi n thân c a nhân t và bình d .

Ngồi m : Ng i y có cùng đ ng c p v i mình không ?

Prakirti: Có. Ng i y nói cùng v i con m t đ ng c p.

Ngồi m : Đ ng c p gì ?

Prakirti: Đang cựa ngựa i.

Ngựa i m: Chả con gì u đang cựa cựa con khi nói chuyện ch gì ? Bao nhiêu ngựa i h ti n vùng này không mu n l đang cựa cựa mình. Thái đ y th t là nh c nhấ. N u ai cũng hãnh di n v đang cựa cựa mình, làm gì còn đang cựa th p n a ! Con không nói cho ngựa i y bi t con là con gái h ti n, ph i không ?

Prakirti: Con nói con là h ti n. Nh ng ngựa i y không ch u nh n nh v y. Ngựa i y ch nh c đi nh c l i xin n c u ng thôi. Ngựa i y nói: m t ngựa i tr thành Bà la môn hay h ti n không ph i do sinh ra mà do hành đ ng.

Ngựa i m: Ngựa i y nói gì n a ?

Prakirti: Ngựa i y nói: đ ng làm trái l i t do mà ta v n có nh là ngựa i. Ch i b b n ch t ngựa i cựa mình b ng cách nghĩ r ng mình có m t b n ch t riêng, b n ch t riêng y là th p, đáng khinh mi t và không thay đ i đ c, là tai h i còn h n là gi t b n ch t th t cựa mình. Thi u t tr ng là m t hành đ ng th p hèn h n c h y di t b n ch t. Ngựa i y nói nh v y. M i ngựa i sinh ra trên trái đ t này đ u là nh ng con ngựa i t do. Ngựa i y nói: sau khi sinh ra nh v y, t do b thu h p l i vì nh ng ch ng ng i nh ch ng t c, đ ng cựa, tôn giáo, ngôn ng, phong t c, cha m, th y giáo, giáo sĩ, t c l. Trong đ u con, con c nghĩ v con nh là m t ngựa i th p hèn b ràng bu c b i t p t c xã h i. Con c nghĩ v con nh là con chó hoang s c s o tìm th c ăn th a ngoài đ ng. Ngựa i y mang đ n cho con ánh sáng. Con t ng nh s ng m t đ i m i. Ch đ n ngày hôm nay con m i h c đ c r ng con là thành viên m i cựa xã h i loài ngựa i. Ngựa i y là ánh sáng. Ngựa i y là ánh sáng cựa con.”Xin cô bắt n c !”, “Xin cô bắt n c !”. L i nói ng t ngào làm sao !

Ngựa i m: Ngựa i y không bi t gì v đang cựa h ti n, nh ng con i, m bi t. Ngựa i ta sinh ra th này hay th kia là do nghi p.

Prakirti: V y nh ng ngựa i đ ng cựa cao đã làm gì mà đ c sinh ra nh v y ?

Ngựa i m: H cũng v y, đó là k t qu cựa nghi p.

Prakirti: Dù th nào chẳng n a, ng i y nói v i con r ng ng i ta không tr thành c p cao hay c p th p vì sinh ra nh th . Ng i y nói: dù là vua, dù là Bà la môn, dù là tăng sĩ, n u sát sinh, n u tr m c p, n u tà dâm, n u nói đ i u ác đ c, n u r u chè say s a, thì đ u là dân h ti n.

Ng i m : Đó là đ i u m v a nói v i con: đó là k t qu c a nghi p.

Prakirti: M i, không ph i b t c đ i u gì cũng x y ra vì nghi p. Mình là dân h ti n không ph i vì nghi p mà là vì xã h i. Con không mu n ch p nh n nh ng chuy n vô nghĩa lý y. Ng i đàn ông tr xin con n c tên gì v y ? Đó là đ i u con mu n bi t. Ng i y làm gì ? Con ch mu n bi t chuy n y thôi.

Ng i m : M đã h i r i. Ng i y tên là Ananda. Ng i y là đ t c a Ph t. Ng i y thu c dòng dõi Thích Ca.

Prakirti: Ng i y làm gì ?

Ng i m : Ng i y là m t v tăng đã t b đ i s ng tr n t c.

Prakirti: M i, ng i y t t vô cùng. Con ch ng c n bi t ng i y là ai. Con ch mu n đ c nhìn ng i y mãi hoài. Con không th s ng không có ng i y. Con c n có Ananda. N u con không có đ c ng i y, con s nh n đ i đ n ch t. M i, m làm phù phép đi, m dùng h t phù phép mà m bi t đ mang Ananda đ n l i v i con. N u không, m s không bao gi th y l i con gái đ c nh t c a m . Con s nh n đ i cho đ n khi m mang Ananda đ n cho con.

Ng i m : Vua Kosala c a chúng ta là ng i r t m Ph t. Vua đ n h u Ph t m i ngày. N u vua bi t con yêu Ananda, vua s đ t nhà con. Vua s c m dân h ti n chúng ta s ng trong x này. Con làm h i m i ng i trong đ ng c p chúng ta.

Prakirti: Nổu vớ y thì mớ đợ c thợ n chú đi. Mớ đợ c thợ n chú thì Ananda đợ n liợ n. Con mà không có Ananda thì con không thợ sợ ng đợ c.

Ngợ i mớ : Phợ t là ngợ i không còn đợ c vợ ng. Mà Ananda thì biợ t thợ n chú cạ Phợ t. Phợ t chú điợ t hợ t mớ i thợ n chú. Thôi đợ c, mớ thợ ng con, mớ đợ c thợ n chú cho con.

Ngợ i mớ đợ t phân bò khô, cạ khô, thêm cạ vào cho lợ a rợ c cháy. Bà ném hoa vào lợ a, tợ ng cánh, tợ ng cánh, miợ ng đợ c thợ n chú : “Amale, vimale, kunkume sumane, yena baddhasi vidyut icchaya devo varsati, vidyotati garjati, vismayan, Maharajasya, samabhi vardhayitum, devebhyo manushyebhyo gandharvebhyah shikigraha deva, visikhigraha grahaddeva, Anandasyagamana, Samgamanaya, kramanaya, grahanaya juho svaha.”

Trong khi ngợ i mớ hợ tiợ n đợ c thợ n chú nhợ vợ y, tôn giợ Ananda trong tợ nh xá cạ m thợ y đợ u óc bợ rợ i lợ n. Ngài rợ i tợ nh xá và đi thợ ng đợ n nhà mớ con cợ thiợ u nợ hợ tiợ n. Thợ y tôn giợ tợ xa đi đợ n, ngợ i mớ bợ o con gái sợ a soợ n giợ ng gợ i. Ananda bợ c vào nhà, đợ ng lợ i, lợ ng yên. Ngài đợ ý thợ y cợ thiợ u nợ Prakirti trang điợ m đợ m đáng và hiợ u thâm ý cạ ngợ i mớ. Tôn giợ biợ t mình đang gợ p nợ n. Ngài bèn nghĩ đợ n đợ c Phợ t, và bợ ng ý nghĩ, ngài cợ u Phợ t hợ trợ. Bợ ng tuợ nhợ n, Đợ c Phợ t thợ y Ananda đang gợ p nợ n, bèn đợ c mợ t câu chú : “Sthi racyutith sunitih svastih sarva pranibhyah sarah prasannam nirdosham prashantam sarvatobhayam itayo yatra shamyanti sarva siddhasca yoninani etena satya vakyena svastyandanaya bhiksve.”

Thợ n chú cạ ngợ i mớ tan biợ n. Tôn giợ Ananda lợ y lợ i đợ c sáng suợ t và trợ vợ lợ i tợ nh xá. Cợ thiợ u nợ Prakirti bợ o mớ làm cho Ananda quay lợ i, nhợ ng ngợ i mớ trợ lợ i rợ ng Phợ t chú đợ p tan mớ i thợ n chú trên đợ i này. Bà nói vợ i con gái: chợ c Ananda đã đợ c chú cạ Phợ t.

Tôn giợ Ananda thoát đợ c phù phép cạ ngợ i mớ, trợ vợ tợ nh xá, đợ nh lợ Phợ t và cung kính đợ ng hợ u bên cạ nh. Phợ t nói vợ i tôn giợ : “Này, Ananda, con phợ i nghe và nhợ kinh Sadaksara Vidyà này. Đây là bài kinh sợ hợ trợ cho tăng, ni, thiợ n nam, tín nợ. Này Ananda, con phợ i nhợ, phợ i suy ngợ m. Đợ c Phợ t đợ c :

“Andare pandare karande keyurerci haste svava grive Bandhumati, viramati, dhara vidha

cilimile, vilodaya, visani loke visa cala golamati gandavile cili mile satimimena yatha
samvibhaketa golamati ganda vilayai svaha.”

“Ananda, người nào đọc kinh này, người ấy sẽ được t do n u b hành h . Người ấy sẽ được
gi i phóng kh i tr ng ph t n u có ai ra l nh tr ng ph t. N u người ấy khi p s , người ấy sẽ
được gi i phóng kh i khi p s . Này Ananda, người nào đọc kinh này che ch s không bao gi
b m t hành đ ng gì vùi d p ngoài k t qu c a nghi p ki p tr c”.

Tôn gi Ananda thoát kh i phù phép c a m cô gái. Nh ng Prakirti, cô thi u n h ti n, v n c
yêu th m ngài. M t ngày kia, tôn gi đi kh t th c, Prakirti đi theo. Ananda không đi kh t
th c n a, quay v l i t nh xá, b ch Ph t. Cô thi u n theo gót tôn gi đ n t nh xá, đ ng t n
ng n tr c c ng. Đ c Ph t cho gi i cô vào.

Đ c Ph t: Có th t là con c theo đu i Ananda ?

Prakirti: B ch Th Tôn, đ đúng, con có theo đu i.

Đ c Ph t: T i sao ?

Prakirti: B ch Th Tôn, đ Ananda làm ch ng c a con.

Đ c Ph t: Song thân c a con có b ng lòng nh v y không ?

Prakirti: D th a, cha m con ch p thu n.

Đ c Ph t: V y con m i song thân c a con đ n đây.

Prakirti đi vào nhà, nói với cha mẹ rằng Đức Phật muốn gặp hai người. Rồi cô đi cùng cha mẹ đến tận nhà.

Đức Phật: Con gái của hai vị nói muốn có Ananda làm chồng. Hai vị có đồng ý không?

Cha mẹ cô thiều nói họ từ chối: Bậc Thánh Tôn, chúng con đồng ý. Con gái chúng con nói rằng nó không sẵn lòng nếu con không có tôn giả Ananda. Nó nói nó sẵn lòng nếu con không có đức tôn giả.

Đức Phật: Đức Phật biết. Hai vị có thể đi vào nhà, để Prakirti ở lại đây.

Cha mẹ cô thiều nói họ như Phật rồi lui ra.

Đức Phật: Trong thành Savatthi này con muốn bao nhiêu thanh niên cũng có. Tại sao con chỉ thích yêu Ananda?

Prakirti: Con thích chàng. Con yêu chàng. Lòng con sáng lên vì chàng. Con học được cách suy nghĩ từ do như chàng. Như chàng mà con hiểu rằng con là một người, thành viên của nhân loại. Chính chàng đã làm cho con biết con cũng có mặt mũi mũi, mũi quy, mũi từ do mà biết có người nào cũng phải có. Trong lúc con bị xã hội ruồng rẫy, gạt bỏ xuống cùng hèn rách, hành hạ với đòn roi của đức ông cha, y như mặt con chó hoang, chàng là người duy nhất dấy cho con rằng con cũng là thành viên của chúng ta loài người. Bởi vậy, chàng là ánh sáng của con. Chàng là cuộc đời của con. Con không thể sống nếu con không có chàng. Chàng thấy chàng là mặt con gặp ân huệ. Giữ chàng ở bên tai con. Chàng nhìn con dịu dàng, rồi nói nhân từ của chàng khảm sâu vào tim con. Con phải có chàng.

Đức Phật: Đức Phật biết. Ta sẽ cho con Ananda. Nhưng con phải làm theo lời Ta nói.

Prakirti: Con làm bất cứ điều gì cũng được, nếu Thập Tôn cho con Ananda.

Đức Phật: Nếu con muốn Ananda, con cũng phải mặc áo như Ananda mặc. Ananda cởi áo đi, con cũng phải cởi áo đi. Ananda đắp y vàng, con cũng phải đắp y vàng. Nếu con làm như vậy rồi, con có thể có Ananda.

Prakirti: Bạch Thế Tôn, con sẽ chấy vớ nhà và sẽ trở lại đây sau khi làm xong đi u Thế Tôn bỏ.

Prakirti chấy vớ nhà, kể lại sự việc cho mẹ nghe. Nghe rồi mẹ mừng cô. Prakirti khóc. Cô nhìn đôi.

Nghe rồi mẹ: Con ơi, con điên rồi sao? Con tuy t th c đ n khi ch t sao con?

Prakirti: Mẹ ơi, xin mẹ cởi áo đi cho con. Mẹ không làm, con sẽ ch t thôi.

Nghe rồi mẹ: Con điên rồi, con ơi, nghe rồi phải đi p nh t là đ n đi u tóc. Cởi áo đi rồi thì nhan sắc đâu nữa! Con đi u rồi sao? Có gì làm nghe rồi phải đi u xí h n? Nếu tóc con b c t, nếu đi u con b g t, con x u xí nh th nào! Trong thành Savitthi này có cô thi u n nào đi p b ng con đâu? Mẹ sẽ tìm cho con một chàng trai x ng đáng. Đi ng v i con. Kiên nhẫn thêm chút nữa. Còn nhan sắc gì nữa nữa nghe rồi con gái b g t tóc! Đi ng điên con ơi!

Prakirti: Con không muốn b t c ai khác. Con chỉ muốn Ananda. Đi v i con, chàng là tuy t đi p. Một chàng sáng r c nh vàng. Con thích quá cách chàng nhìn, gi ng ng t chàng nói, đáng uy nghi chàng đi. Trên trái đ t này, con không muốn b t k ai khác, ngoài chàng.

Nghe rồi mẹ: Thôi đi c rồi, con ăn đi.

Prakirti: Con nhìn đôi cho đ n khi nào mẹ g t tóc cho con.

Prakirti tuy t th c c m y ngày sau đó. M cô quá s cô ch t, ph i c t tóc cho con.

Ng i m : R i đó, bây gi con gi ng nh ni cô. Ch c ch n ai cũng s th t v ng v con. Đây là m u ch c c a Th y c a Ananda. Ch ng có ai tr v nhà sau khi b Ngài y l a. Ngài y có phép thôi miên.

Prakirti: Đi u đó ch ng quan h gì. Con b t c n t t c n u có đ c Ananda. Con b t c n n u ph i đi xin ngoài đ ng v i chàng. M i, con ch y đ n t nh xá Jetavana đây.

Ng i m : Con đi đi. R i xem vi c gì x y ra.

Cô thi u n Prakirti đ u tr c đi đ n t nh xá Jetavana, mình đ p y vàng. Cô đ nh l Ph t r i ch p tay đ ng h u bên c nh. Hàng trăm v t tăng, trong đó có Ananda, ng i quanh Ph t.

Prakirti: Kính l Đ c Th Tôn ! Con đã làm y nh l i Th Tôn đã đ n. Xin Th Tôn cho con Ananda.

Đ c Ph t: T t l m, con bây gi x ng đáng đ nh n Ananda. Tr c khi Ta trao Ananda cho con, con hãy tr l i Ta vài câu.

Prakirti: Xin Th Tôn c h i.

Đ c Ph t: Cái gì n i Ananda làm con yêu thích ? Đáng đ p ? M t mảy ? C p m t ? Cách nói ? Đáng đi ? Cái gì ?

Prakirti: Đ i v i con, m t Ananda t i t t. Mũi đ p. M t d th ng. Tai m i g i. Gi ng nói ng t ngào. Ý nghĩ đúng đ n. Toàn th đáng đ p đ u quy n r. Nh v y đó, con yêu t t c v ng i c a chàng.

Đức Phật: Con xem thân hình Ananda là đẹp. Nhưng nếu da Ananda bị thối rữa, da đó chảy máu. Nếu không chảy lành da đó sẽ ng lên. Nó đau. Mồ hôi chảy ra. Cái gì mà con thì là đẹp, chỉ là bề ngoài mà con thấy, hèn chỉ nhìn da bề ngoài. Như vậy, vẻ đẹp hay vẻ quyên rũ chỉ là do cái nhìn vẻ bề ngoài da thôi. Nếu da của một người bị lở loét ra, chúng ta thêm nhìn người đó nữa. Nếu cái gì ở bên trong thân thể bị lở loét ra bên ngoài, chó quỳ sẽ đến tận công, phải chăng gầy gầy còm cõi đánh. Thân thể đó không phải làm bằng vàng bạc, ngọc ngà. Cũng không phải bằng đá quý, san hô. Thân thể đó làm bằng xương, da, gân, thịt, máu, nước bọt, phân ... Thân thể đó không đáng giá gì cả khi con nhìn nó. Nếu con nhìn vào thể chất của nó, nó đáng ghê tởm. Người không có trí tuệ nhìn nó đẹp. Thể chất nó vô thường như bọt nước, như bong bóng, tan biến như tia chớp, huyễn hoặc như ảo thuật, như giấc mơ. Thân thể là phù du, bọt trôi, gió thổi. Nó giống như một chiếc bao chứa đầy đồ phàm tục. Khi nó bị nhàu nát, ta trở thành kẻ thù của chính ta. Nếu ta nhìn ăn một ngày, nếu ta không tắm một ngày, nếu ta không súc miệng một ngày, ta sẽ thấy chính ta là đáng tởm. Tất cả những gì ghê tởm là ra ngoài thân. Thân thể là nơi nương tựa của bệnh hoạn, của buồn bã, của sợ hãi, của nguy hiểm. Không ai biết mình sẽ chết hôm nay hay ngày mai. Đồ phàm tục của thân thể làm chính ta ghê tởm. Thân thể là nhà chứa của ghê tởm. Ta không thể đem thân này đi theo đức. Ta không cho ai thân này đức. Bề ngoài này gồm 300 đốt, không kể răng. Các đốt xương nối kết với nhau nên 180 khớp. 900 gân cốt thấm tủy. 900 mạch thấm chất vào gân. Toàn thể bề ngoài đức da bao quanh, cho nên ta không thấy gì bên trong. Da đức đánh bóng như lớp sơn quét đàn koto. Thân này có hàng triu lộ chân lông. Đồ phàm tục ra ngoài thân như mỡ đọng quanh chảo. Đó là nơi trú ẩn của hàng triu con trùng. Đó là nơi than khóc chốn làm chết. Đó là bề da chứa đồ phàm tục với 9 lỗ thoát hơi.

Khi hơi thở lìa khỏi thân này, ai cũng sợ hãi, không dám sờ lên. Hai ngày sau, nó bốc mùi thối với đồ phàm tục rở ra. Thường cái xác chết này hay thường cái xác chết kia, nào có gì khác nhau? Tình yêu là do ham muốn mà có. Ở đâu không còn ham muốn, ở đây không còn đam mê. Ở đâu có tình yêu, ở đây cũng có buồn khổ. Tất cả ngày con bị đau yêu Ananda, con đã thể hiện bao nhiêu buồn khổ, khóc lóc, than thở, mệt ăn, mệt ngủ, suy nhược, hôn mê. Tất cả những gì đi vào đó đâu có phải là hạnh phúc? Bây giờ, con hãy suy nghĩ cho kẻ với trí tuệ của con, xem thể thân thể của Ananda có phải là cái gì đáng yêu không?

Prakirti: Ôi, bậc Đức Giác Ngộ, con đã thấm suốt qua lời giảng của Ngài rồi. Con đã thấy thể chất của thân thể mà Ngài tỏ. Lòng còn như bệnh khi nghe Thế Tôn nói. Con thông suốt mọi lời Thế Tôn dạy.

Đức Phật: Nếu thể chất như vậy, Ta sẽ thể hiện lời hứa trao Ananda cho con. Bây giờ con có thể đi về nhà với Ananda.

Prakirti: Ô, bậc Đấng Giác Ngộ, con không còn tôn gọi Ananda nữa. Lạy Thế Tôn đã chữa lành tâm bệnh của con, chữa lành điên cuồng của con. Con không phải là người thi u não có thể khiến mình xu ng điên cuồng như vậy nữa. Tất cả còn đam mê đã lừa dối tâm con rồi. Xin Thế Tôn rời lòng thương xót thấu nhận con vào ni đoàn của Ngài.

Đức Phật: Đoàn thể tăng ni của Ta rằng như vậy. Bao nhiêu sông đổ chảy vào biển, trở nên chung một nước với nhau, chẳng còn phân biệt nước của sông này với nước của sông kia, tất cả chỉ còn một tên là biển. Cũng vậy, Ta không phân biệt người thấp hay cao, chẳng tiếc, đấng cấp, xấp, ai cũng vào đoàn thể tăng ni của Ta đức c. Khi vào, tất cả như mọi khác biệt trở về đây đổ vào tan biển, mọi người cùng sống với nhau như con chung một cha, mang tên chung là Phật tử. Bởi vậy, không có gì còn trở nên gia nhập ni đoàn.

Prakirti gia nhập Ni Đoàn và trở thành A La Hán.

Tin đồn về Đức Phật thấu nhận một cô gái họ tiến vào ni đoàn lan rộng khắp thành Savitthi. Giờ thì ông tá, Bà la môn, quý tộc, phú gia, rúng động. Họ hỏi làm sao một người họ tiến, khi trở thành ni cô, có thể đi vào nhà một người sinh cấp trên, làm sao một người sinh cấp trên có thể đến gần người họ tiến, làm sao người họ tiến có thể nhận thức ăn thức uống người sinh cấp cao. Họ đến thưa chuyện với vua Kosala. Vua cùng với một đoàn tùy tùng gồm hàng ngàn người trong đấng cấp thượng lưu, thân hành đến hỏi Phật. Đức Phật gọi ni cô Prakirti, tôn gọi Ananda và tất cả tăng ni đến quanh Ngài, rồi Ngài hỏi vua và mọi người có muốn nghe kể chuyện kiếp trước của Prakirti không. Ai cũng muốn nghe. Đức Phật bèn kể:

Thuở trước, bên bờ sông Hằng, có một vị tộc trưởng thu được đấng cấp họ tiến tên là Trishanka. Vị này có một người con trai dung mạo thanh tú, thông minh, học kinh sách Veda. Khi thanh niên này đến tuổi lập gia đình, người cha đến cầu hôn con gái của một người Bà la môn. Người con gái này tên là Prakirti. Người Bà la môn tộc giến, cho rằng vị cầu hôn này là sự nhấc. Người tộc trưởng họ tiến đem hết lý lẽ ra để giải thích rằng phân biệt đấng cấp như vậy là không đúng, bởi vì ai cũng là người c. May sao, người cha Bà la môn này học rộng, hiểu sâu, nên nghe giải thích như vậy thì chấp nhận, bằng lòng gả con gái.

Cô thi u não Prakirti xinh đẹp của người Bà la môn thượng cấp kia chính là kiếp trước của ni cô Prakirti đang có mặt đây. Con trai của vị tộc trưởng họ tiến là Ananda. Ta là người tộc trưởng họ tiến Trishanka của kiếp trước.

Mọi người thích thú nghe chuyện. Vua Kosala và tùy tùng đến như Phật rồi ra về.

Theo *Buddha*